

A KENYÉR

Túznyilakat szór le
Isten égő napja,
Dolgos ember, magyar ember
Az áldást aratja.
Omlik, mint a patak,
Hulló verejtéke,
Gyöngyeitől harmatozik
Minden arany kéve.
Neki köszönheted,
Amit Isten adott...
A föld népe előtt
Vedd le a kalapot!

Piros hajnalban már
Csillog a kaszája,
Rá esik a búcsúzó nap
Utolsó sugára.
S míg a nagy urakat
Hűvös lomb takarja,
Lángözönben az arató,
Ég az arca, karja.
Neki köszönheted,
Amit Isten adott...
A föld népe előtt
Vedd le a kalapod!

Végig a határon
Búzakereszt sárgul,
Hála kél a szántóvető
Zengő ajakárúl.
Minden kis keresztben
A kenyeret látja –
S millióknak osztogatja
Híven asztalára.
Neki köszönheted,
Amit Isten adott...
A föld népe előtt
Vedd le a kalapod!